

# Defensar la República

written by Carles Suárez i Graells | 30 d'octubre de 2017

La Proclamació d'Independència de Catalunya ha sigut l'esdeveniment més transformador a Europa des de 1989 i la més viva expressió mundial de l'empoderament popular com a reacció a la recessió econòmica, l'austeritat i la crisi de sobirania.

Passi el que passi a partir d'ara, ja s'ha fet història i s'ha creat un precedent que serà orgull per futures generacions i exemple per altres pobles del món.

El pas de la DUI a la independència real (control del territori i integració a la comunitat internacional) és el recorregut més costós, complex i del que menys línies s'han escrit i discutit.

Aconseguir la independència real implica fer un salt qualitatiu en la triple estratègia que ha permès arribar fins aquí: desobediència institucional, mobilització permanent i suports internacionals, emfatitzant que no són estratègies aïllades sinó dialèctiques que s'enforteixen mútuament.

El principal és el front institucional. Seria òptim començar per aclarir que la República Catalana és un estat sobirà i el 155 no aplica. La Constitució espanyola no aplica a la República catalana. I iniciar les bateries legals per la consolidació de la República i iniciar el procés constituent com estava previst.

Posar en vigència i desplegar al complet la Llei de Transitorietat, cobrint el control econòmic, jurídic i social del territori. També l'article 66, que inclou la creació del Tribunal Suprem de Catalunya, nomenat pel president de la Generalitat. L'articulació jurídica de la República catalana és imprescindible per sostenir administrativament el nou estat. També per cobrir jurídicament l'actuació dels Mossos,

que passarien definitivament de dependre de l'estructura espanyola i ser policia judicial espanyola (i per tant, poder ignorar tant les actuacions judicials com els decrets de cessió de personal) a ser la policia integral exclusiva de la República Catalana.

L'informe número 10 del Consell Assessor per a la Transició Nacional (CATN) cobreix l'escenari de procés constituent després de la proclamació en un escenari de no col·laboració entre Espanya i Catalunya: "La proclamació comporta la voluntat de desconnectar de manera immediata de les institucions de l'Estat espanyol i del seu ordenament jurídic, de tal manera que ja no es reconeix l'autoritat de les primeres ni la vinculació al segon". Es pot dir més alt, però no més clar.

Alhora, no seria mala idea frenar i cobrir les dimissions en cadena que han afectat càrrecs de múltiples departaments els darrers dies, per enfortir la capacitat operativa governamental i desplegar també el rearmament ideològic, començant per nomenar-se Ministres de la República i treure la bandera espanyola de la Generalitat i de tots els edificis públics catalans. I si cal un govern de concentració nacional per defensar la República, reforçat amb la presència de totes les formacions sobiranistes, benvingut sigui.

En l'àmbit internacional, seguir treballant per aconseguir reconeixements del nou estat, ajudant les iniciatives parlamentàries a Finlàndia, Bèlgica, Eslovènia i altres. Serà un procés llarg que dependrà en gran mesura de la percepció exterior de la credibilitat i capacitat operativa institucional de la nova República.

Hi ajudarà la creació de complicitats a nivells múltiples, així com demanar immediatament de manera formal l'ingrés a les Nacions Unides i aconseguir un vot sobre l'ingrés a l'Assemblea General de l'ONU, on Espanya sempre té dificultats de construir majories.

Alhora, mantenir operatives (de fet, ampliar-les i convertir-les formalment en ambaixades) les delegacions del Govern de la Generalitat, i tornar a desplegar i enfortir les corresponalsies de la Corporació i de l'Agència Catalana de Notícies.

I en l'àmbit popular, la mobilització permanent, amb mesures de pressió real com la paralització econòmica, l'opció més efectiva perquè el franquisme caigui en pocs dies com un castell de cartes abandonat pels seus creditors. Per salvar la República és clau la unitat d'acció de l'ANC, Òmnium i els Comitès de Defensa del Referèndum, també amb CSC, CGT i les altres organitzacions i sindicats a favor de la República.

Cada hora, cada dia, cada setmana que s'aconsegueixi mantenir viva la República catalana i la dualitat de poders, més seran possibles els reconeixements internacionals i la consolidació del nou estat.

Espanya és molt conscient d'això, i la seva prioritat serà esclafar la República el més aviat possible amb dues principals maniobres:

Primer, els pròxims dies amb un salt qualitatiu en l'investida jurídica-paramilitar. La direcció institucional ha de confiar (i, si pot, estructurar i fer-la el màxim d'efectiva) en la mobilització popular, car és l'única garantia de defensar la naixent República, avortar la repressió, evitar detencions i sostenir les estructures institucionals.

I segon, amb la convocatòria de les eleccions colonials del 21-D. Aquesta rapidesa en la convocatòria electoral no respon tant a les dificultats logístiques d'aplicar el 155 sinó a esclafar com aviat millor la República catalana, convocant les urnes per tal d'intentar dividir l'independentisme un altre cop.

En l'escenari ideal aquestes eleccions no s'haurien de reconèixer, doncs sols el President pot dissoldre el Parlament

i sols el Parlament pot destituïr el President.

Pitjor encara, cal assumir que la participació del sobiranisme en aquestes eleccions, (que en definitiva seria acceptar que l'1 d'Octubre no fou mandat democràtic suficient per proclamar la independència i que cal revalidar-ho) dilapidarà la credibilitat de la República i impossibilitarà els reconeixements internacionals durant aquest període, i es seguirà dins el marc jurídic espanyol i les seves capacitats repressives.

I si finalment no queda cap alternativa que participar-hi, que es faci només si hi ha total unitat i almenys procurar arribar al 21-D amb un govern operatiu i maximitzant les possibilitats de la proclamació formal per acumular forces aquests dos mesos.

La Proclamació era un requeriment imprescindible per la independència, però sols el primer pas per fer-la efectiva.

La major part de les crítiques dels opositors a la Proclamació eren que ni les institucions ni el poble català estaven preparats per la independència. És hora de demostrar que no tenien raó. És hora de provar que cinc anys de preparació d'estructures d'estat i d'acumulació d'energia mobilitzadora han madurat suficient per fer efectiva la voluntat democràtica popular.

Mantenint la desobediència institucional, mobilització permanent i complicitats internacionals, la República Catalana es pot salvar. Ara sí que és l'hora.